

påkrav må dog tidligst finde sted en uge før forfaldsdagen.

Efter § 14 ophører selskabets ansvar, hvis første præmie ikke betales efter påkrav, der tidligst må foretages på forfaldsdagen. Det samme gælder, hvis en senere præmie ikke betales inden en uge efter påkrav, der tidligst må foretages en uge før forfaldsdagen.

De foreslåede bestemmelser medfører, at fristen for betaling forlænges i det omfang, stedets forbindelsesmuligheder i det enkelte tilfælde gør det rimeligt, og at påkrav kan foretages tidligere end en uge før forfaldsdagen, for så vidt det er rimeligt begrundet i stedets postforbindelse.

Efter forslaget er det således tilstrækkeligt, at påkravet sendes på et sådant tidspunkt, at selskabet må påregne, at det efter stedets postforbindelse kommer frem til forsikringstageren en uge før forfaldsdagen eller på et tidligere tidspunkt, der dog ikke ligger urimeligt længe forud for forfaldsdagen. Skulle påkravet på grund af uregelmæssigheder i postgangen komme frem noget før påregnet, har det dog retsvirkning. Selskabets ansvar ophører, når der er forløbet en uge efter fremkomsten, og forfaldsdagen er indtrådt, uden at betaling er sket.

Ved forlængelsen af betalingsfristen har man lagt vægt på stedets forbindelsesmuligheder, medens man for så vidt angår spørgsmålet om påkrav alene har lagt vægt på stedets postforbindelse. Dette skyldes, at man ikke har ment at kunne stille krav om, at selskaberne skal tage andre kommunikationsmidler i brug ved disse ordinære rykker-skrivelser.

Ad 5.

Efter den danske forsikringsaftalelovs § 33, stk. 1, bliver meddelelser fra selskabet til forsikringstageren eller den sikrede først virksomme, når de modtages af denne, medmindre udeblivelsen eller forsinkelsen skyldes modtagerens forhold. Risikoen for fejl i postgangen påhviler således selskabet. De andre nordiske lande har med hensyn til de i §§ 8, 14, 31 og 48 nævnte meddelelser den modsatte risikofordeling, og dette motiveres med, at pligten til at sende sådanne meddelelser er pålagt i adressatens interesse. Når den danske lov lægger risikoen på selskabet, er det ud fra den betragtning, at de tilfælde, hvor meddelelsen uden skyld fra afsenderens eller modtagerens side går tabt eller forsinkes, vil være så sjældne, at de vil spille en meget ringe rolle for selskabets økonomi, medens det kan være af katastrofal betydning for forsikringstageren eller den sikrede, om den til meddelelsen knyttede retsvirkning skulle indtræde, uden at han vidste noget derom.

Under hensyn til, at den for det danske standpunkt gældende forudsætning med hensyn til postgangens sikkerhed og præcision ikke har gyldighed for post til eller mellem grønlandske steder, har man fundet det rigtigst at udforme reglen efter det mønster, der er fulgt i den norske lov, idet man dog har medtaget det i § 13 nævnte påkrav, der er af samme art som de i §§ 8, 14, 31 og 48 omhandlede meddelelser, men ikke kendes i de andre nordiske lande. Om andre meddelelser end de udtrykkelig nævnte, f. eks. opsigelser, vil den almindelige regel i l. pkt. uændret gælde i forhold til grønlandske forsikringstagere og sikrede.